Написав нічий=божий
Понеділок, 04 липня 2011, 05:42

Слава Богу…
Господь душі мій берег тихої надії ,
Погладжуєш Ти хвилями любові ніжно,
І прокидаєш в ній давно забуті мрії,
Щоб донесла їх у святу вітчизну.

Моє Ти серце віри грієш сонцем ,
Карбунком слова Твого на скрижалях.
Втікає ворог якщо Дух Твій охоронцем,
І радість воскресає у печалях.

Моє Ти небо у зірках, моя колиска,
З якої я зростав , щоб вічно жити,
Спасіння звідки я одержав вістку,
І де нікому не дозволено старіти.

Чи ж я посмію Господи Тебе покинуть,
Любов ,життя своє чи ж не віддам до віку,
Якщо мене Ти від святого не відкинув,
Якщо мене обрав Собі зі всього світу.

В Твоїй любові що в оселі благодатній,
Моєму серцю наче кисень Твоє слово,
Тебе готовий вічність пізнавати,
Бо не земля мені , а Ти Святий основа.